Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 17 december 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Fri rörlighet för varor — Bestämmelser om skatter och avgifter — Interna skatter och avgifter — Tullar av fiskal karaktär — Avgift med motsvarande verkan — Gränsformaliteter — Artikel 30 FEUF — Artikel 110 FEUF — Direktiv 92/12/EEG — Artikel 3.3 — Direktiv 2008/118/EG — Artikel 1.3 — Har ej införlivats med nationell rätt — Direkt effekt — En avgift påförs motorfordon när de importeras till en medlemsstats territorium — Avgift som är kopplad till att fordonet registreras och eventuellt tas i bruk — Avgiften återbetalas inte trots att fordonet inte har registrerats”

I mål C-402/14,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Dioikitiko Efeteio Athinon (Förvaltningsöverdomstolen i Aten, Grekland) genom beslut av den 26 mars 2014, som inkom till domstolen den 22 augusti 2014, i målet

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

mot

Elliniko Dimosio,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden på andra avdelningen M. Ilešič, tillförordnad ordförande på tredje avdelningen, samt domarna C. Toader, E. Jarašiūnas (referent), C.G. Fernlund och K. Jürimäe,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 september 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE, genom D. Christodoulou, S. Panagopoulou, och K. Christodoulou, dikigoroi,

— Greklands regering, genom G. Skiani, V. Stroumpouli och A. Spyropoulos, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: grekiska.

— Europeiska kommissionen, genom D. Triantafyllou och M. Wasmeier, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 30 FEUF och 110 FEUF, samt artikel 1.3 i rådets direktiv 2008/118/EG av den 16 december 2008 om allmänna regler för punktskatt och om upphävande av direktiv 92/12/EEG (EUT L 9, 2009, s. 12).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (nedan kallat Viamar) och Elliniko Dimosio (grekiska staten), företrädd av direktören för Atens tullkontor (Telonio Athinon) (nedan kallat tullkontoret). Målet rör tullkontorets beslut att neka återbetalning av de registreringsavgifter som Viamar betalat till följd av att personbilar importerats till Grekland.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Artikel 3 i rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57, och rättelse i EGT L 60, 1996, s. 30 och EGT L 135, 1996, s. 35) har följande lydelse:

”1. Detta direktiv skall på gemenskapsnivå tillämpas på följande varor, såsom de definieras i relevanta direktiv:

— mineraloljor,

— alkohol och alkoholdrycker,

— tobaksvaror.

…

3. Medlemsstaterna skall behålla rätten att införa eller bibehålla skatter som påförs andra varor än de som är förtecknade i punkt 1, dock endast under förutsättning att dessa skatter inte leder till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstater.

…”

4 Direktiv 92/12 upphävdes genom direktiv 2008/118 från och med den 1 april 2010.

5 I skäl 5 i direktiv 2008/118 anges följande:

”För att säkra fri rörlighet bör beskattning av andra varor än punktskattepliktiga varor inte leda till gränsformaliteter.”

6 Artikel 1.3 i direktiv 2008/118 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna får påföra skatter på

a) andra produkter än punktskattepliktiga varor,

b) tillhandahållande av tjänster, även sådana som har anknytning till punktskattepliktiga varor, vilka inte kan betecknas som omsättningsskatter.

Påförande av sådana skatter får emellertid inte leda till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstater.”

Grekisk rätt

7 I artikel 32.1 i lag 2960/2001 om tull (FEK A’ 265, nedan kallad tullagen), vilken enligt artikel 131 i samma lag är tillämplig på skatter och avgifter på unionsfordon, föreskrivs följande:

”Belopp som felaktigt har uppburits av tullmyndigheten ska återbetalas utan ränta om betalningsmottagaren inom tre år från tullbeslutet ansöker om det vid behörig tullmyndighet och därvid inger erforderliga styrkande handlingar.”

8 Artikel 121.1 i tullagen har följande lydelse:

”För personbilar som omfattas av nummer 87.03 i Kombinerade nomenklaturen (rådets förordning [(EEG) nr 2658/87] av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan [(EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22)] ska betalas en registreringsavgift beräknad utifrån personbilens beskattningsbara värde, vilket ska fastställas enligt bestämmelserna i artikel 126 i denna [lag] och artikel 4 i lag nr 1573/1985 (FEK°A’ 201), enligt deras gällande lydelse.”

9 Artikel 128 i tullagen har följande lydelse:

”1. Skyldighet att betala registreringsavgift uppkommer:

för gemenskapsfordon och fordon från tredjeländer, när de förs in i landet,

för fordon tillverkade inom landet, när tillverkningen är slutförd,

…

2. Betalningsskyldighet för registreringsavgiften uppkommer och ska betalas innan fordonet tas i bruk och, för de fordon som anges i artiklarna 121, 122 … i denna lag och som transporteras från andra medlemsstater i Europeiska unionen (EU) ska registreringsavgiften betalas senast den femtonde dagen i månaden efter den månad då betalningsskyldighet för avgiften uppkom …”

10 I artikel 130 i tullagen föreskrivs följande:

”…

2. För att registreringsavgiften ska kunna beslutas och uppbäras … ska en speciell deklaration lämnas in till behörig tullmyndighet före den dag då betalningsskyldighet uppkommer och, under alla omständigheter, före utfärdandet av tillståndet att ta fordonet i bruk.

…

5. Efter uppbörd av registreringsavgift och andra skatter och avgifter … ska behörig tullmyndighet utfärda en handling som intygar att avgiften har betalats samt ett registreringsintyg eller ett tullintyg för fordonet,

…”

11 I artikel 141.1 i tullagen föreskrivs följande:

”Hänvisningar i tillämpliga bestämmelser, och i administrativa rättsakter antagna med stöd av dessa, till punktskatter på motorfordon eller till en särskild extraavgift ska förstås som hänvisningar till registreringsavgiften.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

12 Av beslutet om hänskjutande framgår att Viamar importerade 85 nytillverkade personbilar som tillverkats i Republiken Tjeckien till Grekland under åren 2009–2012.

13 Efter det att personbilarna hade anlänt till Pireus (Grekland) och stått på ett skatteupplag i avvaktan på förtullning, upprättade Viamar den deklaration som avses i artikel 130 i tullagen och lämnade in den till den behöriga tullmyndigheten. Viamar betalade sedan registreringsavgiften för samtliga 85 fordon, vilken uppgick till sammanlagt 141 498,89 euro.

14 Personbilarna såldes inte i Grekland utan exporterades vidare till Belgien där de såldes och togs i bruk efter det att registreringsavgiften hade betalats i den medlemsstaten. Viamar ansökte därefter vid tullkontoret om återbetalning av den registreringsavgift som betalats i Grekland, eftersom de aktuella motorfordonen varken hade registrerats eller utrustats med registreringsskyltar i den medlemsstaten.

15 Tullkontoret avslog Viamars ansökan genom beslut av den 25 juli 2012 då den ansåg att avgiften hade uppburits på ett korrekt sätt och att det därför inte var möjligt att tillämpa artikel 32 i tullagen för att få registreringsavgiften återbetalad. Viamar överklagade den 26 oktober 2012 beslutet till Dioikitiko Efeteio Athinon (Förvaltningsdomstol i andra instans i Aten).

16 Viamar har vid den domstolen hävdat att den aktuella registreringsavgiften utgör en avgift med verkan motsvarande en tull, som strider mot artikel 30 FEUF. Om domstolen skulle finna att registreringsavgiften är en intern skatt eller avgift i den mening som avses i artikel 110 FEUF har Viamar gjort gällande att den för att vara förenlig med nämnda artikel måste vara tillämplig på såväl inhemska som importerade varor, i samma försäljningsled och på grundval av samma utlösande omständighet. Viamar anser emellertid att uppbörden av avgiften, såsom ett villkor för att fullfölja importen av ett motorfordon, med nödvändighet utgör en formalitet vid en gränspassage och därför utgör ett otillåtet hinder för den fria rörligheten för varor. Skyldigheten att betala avgiften, som uppkommer den dag då motorfordonet förs in i medlemsstaten, strider således mot unionsrätten.

17 Den hänskjutande domstolen anser att den aktuella registreringsavgiften har skattekaraktär. Den ska således prövas mot bakgrund av artikel 30 FEUF, såsom en avgift med verkan motsvarande en tull eller mot bakgrund av artikel 110 FEUF, såsom en intern skatt eller avgift.

18 Den nationella domstolen har emellertid påpekat att artikel 30 endast är tillämplig på avgifter som påförs varor på grund av att de passerar en gräns. Den har påpekat att den utlösande omständighet som ger upphov till den registreringsavgift som är i fråga i det nationella målet inte är att motorfordon passerar den grekiska gränsen utan att de registreras för första gången i Grekland för att

kunna användas i vägnätet, att avgiften tas ut på grundval av objektiva kriterier och att den ingår i det allmänna systemet för interna skatter och avgifter. Det rör sig således varken om en importtull eller om en avgift med motsvarande verkan, i den mening som avses i artikel 30 FEUF.

19 Den hänskjutande domstolen har påpekat att registreringsavgifter enligt domstolens fasta praxis anses utgöra interna skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 110 FEUF. Den aktuella registreringsavgiften som läggs på nytillverkade motorfordon omfattas emellertid inte av de förbud som anges i den artikeln, eftersom avgiften inte har någon diskriminerande eller skyddande verkan i och med att det under den tidsperiod som är relevant i det nationella målet inte tillverkades några motorfordon i Grekland.

20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att artikel 1.3 i direktiv 2008/118 inte har införlivats med grekisk rätt. Den vill således få klarhet i frågan huruvida den bestämmelsen har direkt effekt och om enskilda direkt kan åberopa skyldigheten – som ålagts medlemsstaterna genom bestämmelsen – att förbjuda en avgift som leder till gränsformaliteter.

21 Den hänskjutande domstolen ställer sig även frågande till huruvida de nationella bestämmelserna – enligt vilka intyget om tullbehandling av importerade unionsfordon utfärdas efter uppbörden av registreringsavgiften, för vilken betalningsskyldighet uppkommer när sådana fordon förs in i landet – är förenliga med den fria rörligheten för varor.

22 Mot denna bakgrund beslutade Dioikitiko Efeteio Athinon (Förvaltningsöverdomstolen i Aten) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Är artikel 1.3 i direktiv [2008/118] rättsligt tillräcklig och fullständig/ovillkorlig och tillräckligt klar för att den, trots att den inte har införlivats med lagstiftningen i medlemsstaten/Grekland, ska ha direkt effekt, så att en enskild som ges rättigheter enligt nämnda bestämmelse kan åberopa den vid de nationella domstolarna och dessa domstolar måste beakta den?

2) Under alla omständigheter, är bestämmelserna i artikel 130.5 [i tullagen] jämförda med bestämmelserna i artikel 128.1 i samma lag, enligt vilka intyget om tullbehandling av [unionsfordon som har importerats till Grekland] utfärdas efter uppbörden av registreringsavgiften, för vilken betalningsskyldighet uppkommer när sådana fordon förs in i landet, förenliga med bestämmelserna … i artikel 3 [c] i EEG-fördraget, enligt vilka hindren för den fria rörligheten för varor ska avskaffas mellan medlemsstaterna?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 1.3 i direktiv 2008/118 ska tolkas så, att den uppfyller villkoren för att få direkt effekt, så att enskilda kan åberopa den vid en nationell domstol i ett mål mot en medlemsstat.

24 Domstolen erinrar inledningsvis om att den importperiod som är i fråga i det nationella målet rör åren 2009–2012. Direktiv 92/12 var således tillämpligt på en del av denna import, eftersom direktivet upphävdes först från och med den 1 april 2010 genom direktiv 2008/118. Då ordalydelsen i artikel 3.3 i direktiv 92/12 i huvudsak var identisk med den i artikel 1.3 i direktiv 2008/118 är följande överväganden även relevanta för den första av bestämmelserna.

25 Det följer av domstolens fasta praxis att enskilda, i alla de fall då bestämmelser i ett direktiv med avseende på sitt innehåll framstår som ovillkorliga och tillräckligt precisa, har rätt att åberopa dem gentemot medlemsstaten, dels då medlemsstaten har underlåtit att införliva direktivet med nationell rätt inom tidsfristen, dels då den inte har införlivat det på ett korrekt sätt (se dom Stichting Natuur en Milieu m.fl., C-165/09–C-167/09, EU:C:2011:348, punkt 93 och där angiven rättspraxis).

26 Det framgår i förevarande fall av beslutet om hänskjutande att artikel 1.3 i direktiv 2008/118 inte har införlivats med grekisk rätt. Det finns inte heller något i de handlingar som tillställts domstolen som påvisar att artikel 3.3 i direktiv 92/12 har införlivats.

27 Domstolen konstaterar vidare att artikel 1.3 i direktiv 2008/118 är ovillkorlig och tillräckligt precis då den utan att varken uppställa några villkor eller göra det nödvändigt att anta andra åtgärder otvetydigt ålägger medlemsstaterna – i de fall då de påför skatter eller avgifter på andra produkter än punktskattepliktiga varor, samt tillhandahållande av tjänster – att se till så att ett sådant påförande inte leder till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstaterna.

28 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 1.3 i direktiv 2008/118 ska tolkas så, att den uppfyller villkoren för att få direkt effekt, så att enskilda kan åberopa den vid en nationell domstol i ett mål mot en medlemsstat.

Den andra frågan

29 Domstolen erinrar inledningsvis om att det enligt det förfarande för samarbete mellan nationella domstolar och EU-domstolen som införts genom artikel 267 FEUF ankommer på EU-domstolen att ge den nationella domstolen ett användbart svar, som gör det möjligt för den domstolen att avgöra det mål som den ska pröva. I detta syfte kan EU-domstolen behöva omformulera de frågor som hänskjutits (dom Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, punkt 15 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall framgår det av skälen till begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolen vill få klarhet i tolkningen av direktiv 2008/118. Med hänsyn till att den import av fordon som är i fråga i det nationella målet emellertid, såsom redan konstaterats i punkt 24 ovan, skedde under åren 2009–2012, det vill säga både före och efter det att direktivet trädde i kraft den 1 april 2010, är även direktiv 92/12 tidsmässigt tillämpligt (*ratione temporis*) på det nationella målet.

31 Det framgår dessutom av begäran om förhandsavgörande att tvisten i det nationella målet rör den omständigheten att de behöriga nationella myndigheterna har vägrat att återbetala den registreringsavgift som Viamar betalat för de motorfordon som företaget importerat till Grekland, vilka utan att varken registreras eller tas i bruk i det landet exporterades vidare till en annan medlemsstat. Den fråga som måste besvaras för att kunna avgöra målet är således huruvida unionsrätten utgör hinder för en sådan praxis av de nationella myndighterna.

32 Domstolen anser mot denna bakgrund att den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida artiklarna 30 FEUF och 110 FEUF, samt artikel 3.3 i direktiv 92/12 och artikel 1.3 i direktiv 2008/118 ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats praxis, såsom den som är i fråga i det nationella målet, enligt vilken en registreringsavgift som uppburits vid importen av motorfordon från andra medlemsstater inte återbetalas trots att de aktuella fordonen, som inte har registrerats i den medlemsstaten, har exporterats vidare till en annan medlemsstat.

33 Det följer av domstolens fasta praxis att en registreringsavgift som en medlemsstat tar ut vid registreringen av motorfordon i syfte att de ska tas i bruk på dess territorium inte är en tull eller en avgift med verkan motsvarande en tull i den mening som avses i artiklarna 28 FEUF och 30 FEUF. En

sådan skatt ska nämligen i stället betraktas som en intern skatt eller avgift och den ska därmed prövas mot bakgrund av artikel 110 FEUF (dom Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

34 Den hänskjutande domstolen har i förevarande fall påpekat att den registreringsavgift som är i fråga i det nationella målet, vilken föreskrivs i artiklarna 121.1 och 128 i tullagen, påförs med anledning av att motorfordonen registreras för första gången i Grekland då de ska tas i bruk i det landet och inte på grund av att den medlemsstatens gräns passeras.

35 En sådan avgift som den registreringsavgift som är i fråga i det nationella målet ska, såsom den hänskjutande domstolen mycket riktigt har påpekat, anses utgöra en intern skatt eller avgift i den mening som avses i artikel 110 FEUF och är som sådan inte en avgift med verkan motsvarande en tull i den mening som avses i artikel 30 FEUF. Endast den omständigheten att en sådan avgift ska betalas innan det att fordonen registreras i medlemsstaten i fråga saknar betydelse i detta sammanhang (dom Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punkterna 23 och 24).

36 Domstolen har vad gäller artikel 110 FEUF redan slagit fast att den inte med framgång kan åberopas mot interna skatter eller avgifter som tas ut på importerade varor i de fall då det inte finns någon liknande eller konkurrerande inhemsk tillverkning. Särskilt ska konstateras att artikeln inte gör det möjligt att underkänna en avgiftsnivå, som medlemsstaterna skulle kunna fastställa för vissa varor, på grund av att avgiftsnivån är överdrivet hög, när avgiften inte har någon diskriminerande eller skyddande verkan (dom kommissionen/Danmark, C-47/88, EU:C:1990:449, punkt 10, och dom De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, punkt 38).

37 Den hänskjutande domstolen har i förevarande fall påpekat att det inte finns någon inhemsk tillverkning av motorfordon i Grekland och att det i bestämmelserna i tullagen om registreringsavgiften inte görs någon åtskillnad mellan fordon beroende på deras ursprung eller deras ägares nationalitet. Det framgår vidare inte av handlingarna i målet att registreringsavgiften är sådan att den får till följd att antalet nytillverkade fordon som importeras till och registreras i Grekland minskas och således att den fria rörligheten för dessa varor mellan den medlemsstaten och de andra medlemsstaterna påverkas på grund av avgiftens skyddande verkan.

38 Domstolen finner således att artikel 110 FEUF ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en avgift, såsom den registreringsavgift som är i fråga i det nationella målet, i den mån avgiften påförs med anledning av att fordonen registreras för första gången i Grekland för att de ska tas i bruk i det landet.

39 Angående direktiven 92/12 och 2008/118 ska det påpekas att motorfordon inte ingår bland de varukategorier som punktbeskattas i samtliga medlemsstater i enlighet med artikel 3.1 i direktiv 92/12 och artikel 1.1 i direktiv 2008/118 och omfattas således inte av de harmoniserade punktskattereglerna. Även om medlemsstaterna har rätt att införa eller bibehålla skatter eller avgifter på sådana varor är de likväl skyldiga att iaktta unionsrätten när de utövar sin befogenhet (se, för ett liknande resonemang, dom Fendt Italiana, C-145/06 och C-146/06, EU:C:2007:411, punkterna 41 och 43 och där angiven rättspraxis).

40 Medlemsstaterna är i synnerhet skyldiga att inte enbart iaktta bestämmelserna i EUF-fördraget, särskilt artiklarna 30 och 110, utan även bestämmelserna i artikel 3.3 i direktiv 92/12 och artikel 1.3 i direktiv 2008/118. Enligt de sistnämnda bestämmelserna får påförandet av en avgift, såsom framgår av punkt 27 ovan, inte leda till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstaterna (se, för ett liknande resonemang, dom Fendt Italiana, C-145/06 och C-146/06, EU:C:2007:411, punkterna 42 och 44).

41 I förevarande fall framgår det av begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida bestämmelserna i tullagen – enligt vilka intyget om tullbehandling av importerade fordon till medlemsstaten i fråga endast utfärdas efter uppbörden av registreringsavgiften, för vilken betalningsskyldighet uppkommer när sådana fordon förs in i den medlemsstaten – medför sådana formaliteter.

42 Den grekiska regeringen har i sitt skriftliga yttrande betonat att samtliga formaliteter avseende påförande och uppbörd av den registreringsavgift som föreskrivs i tullagen är kopplade till tillämpningen av införandebestämmelserna av avgiften och är, genom att ett intyg om tullbehandling utfärdas efter uppbörden av avgiften, avsedda att för det första säkerställa att avgiftsbeloppet betalas, och för det andra att vid en senare kontroll underlätta kontrollen av att avgiften faktiskt har betalats. Detsamma gäller angående skyldigheten att lämna in en speciell deklaration enligt artikel 130.2 i tullagen. Den deklarationen är i synnerhet kopplad till det senare fastställandet av registreringsavgiften och syftar till att underrätta tullmyndigheten om att fordon förts in i landet.

43 Det nationella målet rör en medlemsstats praxis, enligt vilken en registreringsavgift som uppburits vid importen av motorfordon från andra medlemsstater inte återbetalas trots att de aktuella fordonen som inte har registrerats i den medlemsstaten, har exporterats vidare till en annan medlemsstat.

44 Domstolen erinrar om att det följer av dess praxis att en pålaga, oavsett dess beteckning och tillämpningssätt, som ensidigt läggs på varor på grund av att de passerar gränsen, och som inte är en tull i egentlig mening, utgör en avgift med motsvarande verkan i den mening som avses i artiklarna 28 FEUF och 30 FEUF (se dom Nádasdi och Németh, C-290/05 och C-333/05, EU:C:2006:652, punkterna 38 och 39, och dom Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

45 Även om den utlösande omständigheten för en registreringsavgift, såsom den som föreskrivs i det nationella regelverk som är i fråga i det nationella målet, i huvudsak är att motorfordon registreras i en medlemsstat och att avgiften således är en intern skatt eller avgift i den mening som avses i artikel 110 FEUF, så förlorar avgiften denna funktion om den har uppburits och inte återbetalats i de fall då fordon som importerats från andra medlemsstater inte har registrerats i den medlemsstaten. I ett sådant fall skulle registreringsavgiften i själva verket endast uppbäras på grund av att en medlemsstats gräns passeras och skulle således utgöra en avgift med motsvarande verkan som förbjuds genom artikel 30 FEUF.

46 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 30 FEUF ska tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats praxis, såsom den som är i fråga i det nationella målet, enligt vilken en registreringsavgift som uppburits vid importen av motorfordon från andra medlemsstater inte återbetalas trots att de aktuella fordonen, som inte har registrerats i den medlemsstaten, har exporterats vidare till en annan medlemsstat.

Rättegångskostnader

47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Artikel 1.3 i rådets direktiv 2008/118/EG av den 16 december 2008 om allmänna regler för punktskatt och om upphävande av direktiv 92/12/EEG ska tolkas så, att den uppfyller villkoren för att få direkt effekt, så att enskilda kan åberopa den vid en nationell domstol i ett mål mot en medlemsstat.**

2) **Artikel 30 FEUF ska tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats praxis, såsom den som är i fråga i det nationella målet, enligt vilken en registreringsavgift som uppburits vid importen av motorfordon från andra medlemsstater inte återbetalas trots att de aktuella fordonen som inte har registrerats i den medlemsstaten, har exporterats vidare till en annan medlemsstat.**

Underskrifter